

AİLEMİN ORTADAN KAYBOLDUĞU GÜN

Jo Simmons kariyerine gazeteci olarak başladı. Çocuklarının doğumunun ardından çocuk edebiyatına yöneldi. Çok sevilen pek çok kitap yazdı ve yazmaya devam ediyor.

Lee Cosgrove Çocuk kitapları resimliyor; kartpostal, uygulama ve oyuncaklar tasarlıyor.

Tuğçe Özdeniz On yılı aşkın süredir yayıncılık alanında çalışıyor. Halihazırda Can Çocuk Yayınları'nda editörlük görevini sürdürüyor. Editörlüğün yanı sıra İngilizceden çocuk kitapları çeviriyor.

AİLEMİN ORTADAN KAYBOLDUĞU GÜN

Jo Simmons

Resimleyen: Lee Cosgrove

Çeviren: Tuğçe Özdeniz

YAPI KREDİ YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm – Sadece Bob	7
2. Bölüm – Ortadan Kayboldular	12
3. Bölüm – Hayalet Şehir	18
4. Bölüm – Avcılık ve Saklanma	27
5. Bölüm – Ailemi Bulma Operasyonu	35
6. Bölüm – Ormana Doğru	45
7. Bölüm – Hayvan Saldırısı!	54
8. Bölüm – Bob Sahneye Çıkıyor	63
9. Bölüm – Son Sözler	76

1. BÖLÜM

Sadece Bob

Bob Bunyon mutfak masasında oturuyordu. Önünde dün akşamki yemekten kalan soğuk patates püresi tepeciğı vardı. Bob püreyi elleriyle şekillendirmekle meşguldü.

Ablası India içeriye girdi.

“Bu da neyin nesi?” diye sordu patates püresine bakarak.

“Bir kedi” dedi Bob.

“Daha çok kedi kusmuğunu andırıyor” dedi India.

“Vay be Bob, bir gıdım bile yaratıcılığın yok mu yani?”

“Olmaz olur mu hiç?” dedi Bob. “Seni ve evdeki diğer herkesi yok sayma konusunda bir sürü yaratıcı yol buluyorum ya? Dün üç saat boyunca gardıropta saklandım, beni bulan olmadı.”

“Kimse yokluğunu fark etmedi de ondan” dedi India. “Adeta görünmezsin. Nasıl bu ailenin bir parçasının, hiç anlamıyorum. Hepimiz sanatçısız, oysa sen sadece...”

“Normalim” diye mırıldandı Bob.

Patatesten heykelini bırakıp gürültülü ve kalabalık evden olabildiğince uzağa, bahçeye oturmaya gitti. India haklıydı. Bob’un anne babası ve dört kardeşinin hepsi sanatçıydı ya da Bob’un söylemeyi sevdiği gibi, “şovcu”. Babası şu gitara benzeyen müzik aleti banjolardan yapardı, annesiye doğa şairiydi, yani sümüklü böcekler, eğrelti otları ve yağmur hakkında şiirler yazardı. Bob’un abisi River’in sirk becerileri

harikaydı, öteki abisi Cosmo ise bir sokak dansçısıydı. Ablası India inanılmaz şeyler pişirirdi, bir defasında bütün o dönen kanatlarıyla yel değirmeni şeklinde bir kek pişirmişti. Bob'un öteki ablası Arwen ise opera sanatçısıydı.

Kardeşlerin sonuncusu ve aynı zamanda en az öne çıkaniysa Bob'du. Aralarında en küçüğüydü ve hiçbir belirgin yeteneği ya da becerisi yoktu. (Patates püresini kedi kusmuğu gibi göstermek dışında.) Televizyon izlemekten, hulahlaplardan ve en iyi arkadaşı Bill'le vakit geçirmekten keyif alan, normal bir çocuktü yalnızca. Bob'un havalı bir ismi bile yoktu. Ailenin beşinci çocuğuydu ve anne babası ona sıra gelinceye kadar ilhamı kaybetmişti. Bu yüzden Bob sadece... Bob'du.

Arwen'in şarkısı bahçenin sessizliğini yırtıp geçti. Bob homurdandı. Operadan nefret ederdi. Bütün o uzun, tiz notalar! Sincaplar Arwen'in saçlarını çekiştiriyormuş gibi geliyordu kulağa. Derken babasının banjo tıngırtıları duyuldu. Bob kulaklarını

tıkayıp eve öfkeli öfkeli baktı, içerideki herkesin seslerini kesip normal olmasını istiyordu. Neden bir film izlemiyor ya da parka gitmiyorlardı ki sanki?

Derken Cosmo dans ederek bahçeye geldi, River ise ellerinin üstünde yürüdü. O sırada India, Bob'un patatesten heykelini çöp kutusuna atıyordu.

“Keşke hepiniz gitseniz!” diye homurdandı Bob.

Fakat kimse duymadı. Duymazlardı tabii. Hepsi şov yapmakla meşguldü. Bob kendini ufacık hissetti. Belki de India haklıdır, diye düşündü Bob. Belki de o, adeta görünmezdi. Kimse onu umursuyor muydu ki?

2. BÖLÜM

Ortadan Kayboldular

Bob ertesi sabah uyandığında bir Őeylerin deđiŐtiđinin farkındaydı.

Ev sessizdi. Sessiz. Sakin. Opera ığırtıları, banjo tıngırtıları ya da kek ırpıcısının cızırtısı yoktu.

Bob yatakta doğruldu, başını küçük, çatı katı odasının kiriŐlerine arptı. Biraz daha etrafa kulak kabarttı. Hâlâ ıt ıkılmıyordu.

Bob odasının kapısını aıp evin birinci katına giden merdivenleri indi. T¸m yatak odalarına baktı. Kimsecikler yoktu. AŐađıya koŐtu, oturma

odasına göz attı; boştu. Mutfak... ıssızdı. Dans ve sirk becerileri stüdyosu... kimseler yoktu. Banjo atölyesi... in cin top oynuyordu. Bahçe... yaprak kıpırdamıyordu.

“Anne? Baba?” diye seslendi Bob. “Arwen? River? India? Cosmo?”

Cevap veren olmadı. Ev boştu. Sahiden tuhaftı. Görülmüş şey değildi. Bob asla ama asla evinde yalnız kalmadığını fark etti. Hayatında bir kez bile.

Bir çığlık kopardı. Daha dün herkesin gitmesini dilemişti ve işte gitmişlerdi. Harika!

Hayaller gerçek oluyor, diye düşündü Bob, buzdolabını açarken. Dolapta yiyecek namına pek bir şey yoktu, sadece India'nın yemesine asla izin vermediği bir sürü kremalı pasta vardı. Ama India burada yoktu, öyle değil mi? Eh, o zaman...

Bob pijamalarıyla mutfakta yere oturdu. Üç ekler ve bir büyük parça sünger kek yedi. Hiç olmadığı kadar mutluydu. Sonra evi keşfetmeye çıktı. Gerçek bir sanatsal becerisi olmadığından normalde performans sanatları ve prova için ayrılmış odalara girmezdi.

Ayrıca kardeşleri onu asla odalarına almazdı.
Şimdi bu şansı yakalamıştı işte.

Banjo atölyesinde Bob, babasının enstrümanlarından birini alıp telleri tıngırdatarak bir şarkı uydurdu.

“Banjo banjo banjo
Sanki boğulan bir dodo
Ya da kırık bir yoyo
Berbat bir köpek şovunda
Yoo, hayır yoo, banjo!”

Sonra Bob, dans ve sirk becerileri stüdyosunda River’ın hokkabazlık yaparken kullandığı topları buldu. Topları havaya fırlatıp düşürmemeye çalışarak bahçeye doğru seğirtti. Ama topları kazara çitin öteki tarafına fırlattı. Bob yan komşunun köpeğinin heyecanla havlayıp topları çiğnemeye başladığını işitti.